

STEPHEN
KING

Εξύψωση

ΝΟΥΒΕΛΑ

Έγραψαν για την *Εξύψωση*

«Γραμμένο με το χαρακτηριστικό, αριστοτεχνικό στιλ γραφής του Κινγκ και φόντο τη φανταστική πόλη που αποτελεί σήμα κατατεθέν των έργων του, αυτό το ασυνήθιστα “φωτεινό” παραμύθι μάς καλεί απροκάλυπτα να ξεπεράσουμε τις διαφορές μας. Μεστό, μαγικό, επίκαιρο –γοητευτικό, αλλά και αγωνιώδες ταυτόχρονα.»

—*Booklist*

«Η πρόζα του Κινγκ ξεχειλίζει αισιοδοξία, θλίψη και διαρκή αναζήτηση απαντήσεων στα αναπάντητα ερωτήματα της ζωής.»

—*Pittsburgh Post Gazette*

«Χαρούμενο, εμπυχωτικό, αλλά και με πινελιές θλίψης.»

—*Entertainment Weekly*

Έγραψαν για τον Στίβεν Κινγκ

«Ο Κινγκ είναι η πολυτιμότερη πηγή ανανέωσης της ενέργειάς μας.»

–*The Guardian*

«Η ανήσυχη φαντασία του Στίβεν Κινγκ είναι μια ασυγκράτητη δύναμη.»

–*Laura Lippman, The New York Times Book Review*

«Ο Στίβεν Κινγκ είναι απόδειξη της ισχυρής γοητείας της λογοτεχνίας –του πώς μια σπουδαία ιστορία μπορεί να αιχμαλωτίσει τη φαντασία κάποιου και να τον κάνει να δει τον κόσμο με μια ολότελα διαφορετική ματιά.»

–*Mike Barry, Portland Press Herald*

«Η ικανότητα του Κινγκ να καθηλώνει το μυαλό, το σώμα και την ψυχή του αναγνώστη με την πένα του κάνει το όλο πράγμα να δείχνει τόσο εύκολο...»

–*USA Today*

«Ο Στίβεν Κινγκ, και να 'θελε, δεν θα μπορούσε να μη γράψει σαν αληθινός επαγγελματίας συγγραφέας.»

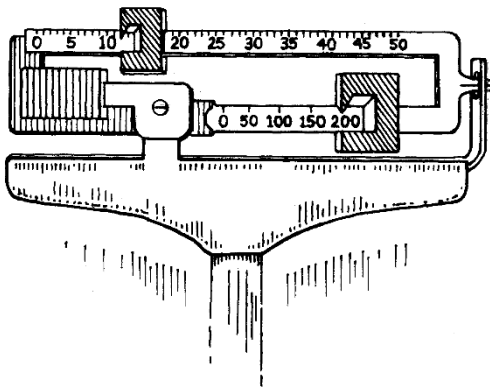
–*Janet Maslin, The New York Times*

ΕΞΥΨΩΣΗ

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 1

Χάνοντας βάρος

Ο Σκοτ Κάρι χτύπησε την πόρτα της μεζονέτας των Έλις, και ο Μπομπ Έλις (οι πάντες στο Χάιλαντ Έικς εξακολουθούσαν να τον αποκαλούν δόκτορα Μπομπ, παρά το γεγονός ότι είχε συνταξιοδοτηθεί πριν από μια πενταετία) του άνοιξε. «Ακριβώς στην ώρα σου, Σκοτ. Ούτε λεπτό μετά τις δέκα. Πες μου λοιπόν –τι μπορώ να κάνω για να βοηθήσω;»

Ο Σκοτ ήταν μεγαλόσωμος άντρας -1,95 με τις κάλτσες, και με κοιλιά που είχε αρχίσει να εξέχει. «Δεν είμαι σίγουρος. Μάλλον δεν πρόκειται για κάτι σοβαρό, αλλά... έχω ένα πρόβλημα. Ελπίζω όχι μεγάλο, ίσως όμως και να 'ναι.»

«Για το οποίο δεν θέλεις να μιλήσεις στον παθολόγο σου;» Ο Έλις ήταν εβδομήντα τεσσάρων χρονών, με αραιά γκριζα μαλλιά και λίγο χωλός, όμως το πρόβλημα αυτό δεν τον επιβράδυνε ιδιαίτερα στο γήπεδο του τένις. Εκεί δηλαδή όπου είχαν γνωριστεί με τον Σκοτ και είχαν γίνει φίλοι. Ίσως όχι στενοί, αλλά οπωσδήποτε φίλοι.

«Α, πήγα και σ' αυτόν», είπε ο Σκοτ, «κι έκανα ένα τσεκάπ. Που το είχα καθυστερήσει. Αίμα, ούρα, προστατή -το γνωστό πακέτο. Τα ελέγξαμε όλα. Η χοληστερίνη είναι λίγο ανεβασμένη, αλλά μέσα στα όρια του φυσιολογικού. Για τον διαβήτη ανησυχούσα. Σύμφωνα με τους γιατρούς του ίντερνετ, αυτό ήταν και το πιο πιθανό.»

Μέχρι να συνειδητοποιήσει, φυσικά, τι γινόταν με τα ρούχα. Το ζήτημα με τα ρούχα δεν ήταν σε καμία ιστοσελίδα, ιατρική ή άλλη. Σίγουρα δεν είχε να κάνει με τα ρούχα

Ο Έλις τον πέρασε στο καθιστικό, που το μεγάλο παράθυρό του έβλεπε στη νούμερο 14 τρύπα του γηπέδου γκολφ της κλειστής κοινότητας του Καστλ Ροκ όπου έμενε τώρα με τη σύζυγό του. Ο δόκτωρ Μπομπ έπαιζε πότε πότε κανένα γύρο, αλλά κυρίως προτιμούσε το τένις. Το γκολφ ήταν το αγαπημένο σπορ της γυναίκας του, και ο Σκοτ υποψιαζόταν ότι αυτός ήταν και ο

λόγος που ζούσαν εδώ, όταν βέβαια δεν ξεχειμώνιαζαν σε παρόμοια, αθλητικού τύπου οικιστικά συγκροτήματα της Φλόριντα.

«Αν ψάχνεις τη Μίρα», είπε ο Έλις, «είναι σε συνάντηση της Ένωσης Μεθοδιστριών. Νομίζω δηλαδή ότι εκεί είναι, αν και μπορεί να πρόκειται για κάποια από τις δημοτικές επιτροπές της. Αύριο φεύγει για το Πόρτλαντ, για ένα συνέδριο του Μυκητολογικού Συλλόγου Νέας Αγγλίας. Αδύνατον να μείνει σε ένα μέρος αυτή η γυναίκα –χοροπηδάει διαρκώς σαν να της έχουν βάλει καρφιά. Βγάλε το μπουφάν σου, Σκοτ, κάθισε και πες μου τι σε απασχολεί.»

Αν και ήταν ακόμα αρχές Οκτωβρίου, χωρίς ιδιαίτερο κρύο, ο Σκοτ φορούσε ένα μακρύ πουπουλένιο μπουφάν North Face. Όταν το έβγαλε και το ακούμπησε δίπλα του στον καναπέ, οι τσέπες κουδούνισαν.

«Θέλεις καφέ; Τσάι; Νομίζω ότι έχει μείνει ένα κομμάτι γλυκό από το πρωινό, αν...»

«Χάνω βάρος», είπε απότομα ο Σκοτ. «Αυτό με απασχολεί. Είναι λιγάκι περίεργο, ξέρεις. Εδώ και καμιά δεκαριά χρόνια απέφευγα συστηματικά τη ζυγαριά, γιατί τα νέα που μου έλεγε δεν με ενθουσίαζαν και τόσο. Τώρα το ζύγισμα είναι το πρώτο πράγμα που κάνω κάθε πρωί.»

Ο Έλις κατένευσε. «Μάλιστα.»

Εκείνος, πάλι, σκέφτηκε ο Σκοτ, δεν είχε κανένα λόγο να αποφεύγει τη ζυγαριά: ο γιατρός ήταν αυτό που η γιαγιά του αποκαλούσε «όρθιο μακαρόνι». Κατά πάσα πιθανότητα, και με την προϋπόθεση ότι δεν θα

τον έβρισκε καμιά γκαντεμιά, ο Έλις είχε μπροστά του άλλη μία εικοσαετία. Μάλιστα ίσως κατάφερνε να χτυπήσει και αιώνα.

«Το σύνδρομο αποφυγής της ζυγαριάς το καταλαβαίνω –το έβλεπα διαρκώς όσο ασκούσα το επάγγελμα. Όπως έβλεπα και το αντίστροφο, τη μονομανία με το ζύγισμα, συνήθως σε βουλιμικούς και ανορεξικούς. Πάντως εσύ δεν φαίνεται να είσαι ούτε το ένα ούτε το άλλο.» Ο Έλις έγειρε προς τα εμπρός, με τα χέρια του δεμένα ανάμεσα στους αδύνατους μηρούς του. «Αντιλαμβάνεσαι, βέβαια, ότι έχω συνταξιοδοτηθεί –έτσι, Σκοτ; Πράγμα που σημαίνει ότι μπορώ να συμβουλευτώ αλλά όχι να συνταγογραφήσω. Και η συμβουλή μου μάλλον θα είναι να ξαναπάς στον γιατρό που σε παρακολουθεί, κι αυτή τη φορά να του τα πεις όλα.»

Ο Σκοτ χαμογέλασε. «Υποψιάζομαι ότι θα θέλει να με στείλει αμέσως στο νοσοκομείο για εξετάσεις, και τον προηγούμενο μήνα κατάφερα να πάρω μια μεγάλη ανάθεση –τον σχεδιασμό διασυνδεδεμένων ιστοσελίδων για μια αλυσίδα καταστημάτων. Δεν θα σε κουράσω με λεπτομέρειες, αλλά αυτή η δουλειά είναι σκέτο λαχείο. Στάθηκα πολύ τυχερός που την πήρα –μπορεί να εκτοξεύσει την καριέρα μου, και το καλύτερο απ' όλα είναι ότι μπορώ να την κάνω χωρίς να κουνήσω βήμα από το Καστλ Ροκ. Η ομορφιά της ψηφιακής εποχής, βλέπεις.»

«Ναι, αλλά δεν θα μπορείς να δουλέψεις αν αρρωστήσεις», είπε ο Έλις. «Είσαι έξυπνος άνθρωπος, Σκοτ, και είμαι σίγουρος ότι ξέρεις πως η απώλεια βάρους δεν

είναι μόνο ένδειξη σακχαρώδους διαβήτη, είναι και ένδειξη καρκίνου. Μεταξύ άλλων... Για πόσο βάρος μιλάμε;»

«Δωδεκάμισι κιλά.» Ο Σκοτ κοίταξε έξω από το παράθυρο και είδε άσπρα αμαξίδια του γκολφ να διασχίζουν το πράσινο γρασίδι κάτω από έναν γαλάζιο ουρανό. Ωραίο φωτογραφικό στιγμιότυπο για την ιστοσελίδα του Χάιλαντ Έικς. Ήταν σίγουρος ότι η κοινότητα διέθετε ιστοσελίδα –οι πάντες είχαν πια, ακόμη και οι πάγκοι των παραγωγών που πουλούσαν καλαμπόκι και μήλα στην άκρη του δρόμου διέθεταν ιστοσελίδες–, αλλά δεν την είχε σχεδιάσει εκείνος. Εκείνος είχε προχωρήσει σε ανώτερα πράγματα. «Μέχρι στιγμής.»

Ο Μπομπ Έλις έσκασε ένα χαμόγελο, φανερώνοντας δόντια που εξακολουθούσαν να είναι δικά του. «Ναι, δεν είναι λίγα, θα έλεγα όμως ότι σε έπαιρνε να τα χάσεις. Για τόσο μεγαλόσωμος, είσαι πολύ ευκίνητος στο γήπεδο του τένις, και ξέρω ότι χύνεις ποτάμια ιδρώτα στα μηχανήματα του γυμναστηρίου, ωστόσο το να κουβαλās τόσα κιλά πάνω σου δεν ζορίζει μόνο την καρδιά μα και ολόκληρο τον οργανισμό σου. Όπως είμαι βέβαιος ότι γνωρίζεις. Από τους γιατρούς του Ίντερνετ.» Ο δόκτωρ Μπομπ γύρισε αγανακτισμένος τα μάτια του στο ταβάνι, και ο Σκοτ χαμογέλασε. «Πόσο είσαι τώρα;»

«Μάντεψε», είπε ο Σκοτ.

Ο Μπομπ γέλασε. «Τι θα πει “μάντεψε”; Σε λούνα παρκ είμαστε; Άσε που μόλις ξέμεινα από λούτρινα αρκουδάκια.»

«Δούλειψες ως παθολόγος –πόσα χρόνια; Τριάντα πέντε;»

«Σαράντα δύο.»

«Μην είσαι λοιπόν τόσο μετριόφρων –έχεις ζυγίσει χιλιάδες ασθενείς, χιλιάδες φορές.» Ο Σκοτ σηκώθηκε από τη θέση του, ένας ψηλός, βαρυκόκαλος άντρας ντυμένος με φανελένιο πουκάμισο, μπλουτζίν και γδαρμένες καφετιές αρβύλες. Έμοιαζε περισσότερο με ξυλοκόπο ή με θηριοδαμαστή παρά με σχεδιαστή ιστοσελίδων. «Μάντεψε το βάρος μου. Τη μοίρα μου θα μου την πεις μετά.»

Ο δόκτωρ Μπομπ σάρωσε με μια επαγγελματική ματιά τα εκατόν ενενήντα τρία –μάλλον εκατόν ενενήντα οχτώ με τις μπότες– εκατοστά του Σκοτ Κάρι, προσέχοντας ιδιαίτερα τη δίπλα της κοιλιάς που ξεχείλιζε από τη ζώνη του παντελονιού, καθώς και τους επιμήκεις, σφιχτούς μυς των μηρών, αποτέλεσμα εκατοντάδων επαναλήψεων σ' εκείνα τα μηχανήματα του γυμναστηρίου που ο ίδιος πλέον απέφευγε όπως ο διάβολος το λιβάνι. «Ξεκούμπωσε το πουκάμισό σου και κράτησέ το ανοιχτό.»

Ο Σκοτ το έκανε, αποκαλύπτοντας ένα γκριζο μπλουζάκι με τη στάμπα UNIVERSITY OF MAINE – ATHLETIC DEPARTMENT. Ο Μπομπ είδε ένα πλατύ στέρνο, γυμνασμένο και μυώδες, στο οποίο παρ' όλα αυτά είχαν αρχίσει να αναπτύσσονται εκείνες οι λιπώδεις εναποθέσεις που οι εξυπνάκηδες έφηβοι αρέσκονται να αποκαλούν αντρικά βυζιά.

«Θα πω...» Ο Έλις έκανε μια παύση, αντιμετωπίζοντας τώρα με ενδιαφέρον την πρόκληση. «Θα πω εκατόν πέντε κιλά. Ίσως εκατόν δέκα. Που σημαίνει ότι πρέπει να ήσουν γύρω στα εκατόν είκοσι δύο προτού αρχίσεις να χάνεις. Οφείλω να ομολογήσω ότι τα σήκωνες μια χαρά στο γήπεδο του τένις. Δεν θα το φανταζόμουν ότι ζύγιζες τόσο πολλά.»

Ο Σκοτ θυμήθηκε πόσο χαρούμενος ήταν όταν τελικά κατάφερε να επιστρατεύσει το απαιτούμενο κουράγιο για ν' ανέβει στη ζυγαριά στις αρχές του μήνα. Ενθουσιασμένος, για την ακρίβεια. Από τότε η απώλεια βάρους συνεχιζόταν σταθερά, κι αυτό τον είχε ανησυχήσει, βέβαια, αλλά όχι και πολύ. Το ζήτημα με τα ρούχα είχε μετατρέψει την ανησυχία σε φόβο. Δεν χρειαζόσουν διαδικτυακό γιατρό για να σου πει ότι η ιστορία με τα ρούχα ήταν κάτι παραπάνω από ασυνήθιστη· ότι ήταν αναθεματισμένα *εξωπραγματική*.

Έξω από το παράθυρο ένα αμαξίδιο του γκολφ διέσχιζε αργά το γκαζόν. Οι επιβάτες ήταν δύο μεσήλικες –ο ένας με ροζ παντελόνι κι ο άλλος με πράσινο– και οι δύο υπέρβαροι. Ο Σκοτ σκέφτηκε ότι θα έκαναν χάρη στον εαυτό τους αν παρατούσαν το αυτοκίνητο και έκαναν τον γύρο τους με τα πόδια.

«Σκοτ;» είπε ο δόκτωρ Μπομπ. «Εδώ είσαι ή σ' έχασα;»

«Εδώ είμαι», είπε ο Σκοτ. «Την τελευταία φορά που παίξαμε τένις, ζύγιζα πράγματι εκατόν είκοσι δύο κιλά. Το ξέρω, γιατί τότε ήταν που κατάφερα τελικά ν' ανέβω

στη ζυγαριά. Αποφάσισα ότι είχε έρθει η ώρα να χάσω λίγο βάρος, αφού είχα αρχίσει να λαχανιάζω από το τρίτο κιόλας σετ. Από σήμερα το πρωί όμως ζυγίζω ενενήντα έξι κιλά.»

Ο Σκοτ ξανακάθισε δίπλα στο μπουφάν του (το οποίο κουδούνισε για άλλη μία φορά). Ο Μπομπ τον κοίταξε εξεταστικά. «Εμένα δεν μου φαίνεσαι ενενήντα έξι κιλά, Σκοτ. Να με συγχωρείς κιόλας, αλλά μου φαίνεσαι αρκετά βαρύτερος.»

«Υγιής όμως;»

«Ναι.»

«Όχι άρρωστος.»

«Όχι. Τουλάχιστον εξ όψεως, αλλά...»

«Έχεις ζυγαριά; Στοίχημα ότι έχεις. Πάμε να το τσεκάρουμε.»

Ο δόκτωρ Μπομπ τον περιεργάστηκε για μια στιγμή, διερωτώμενος αν το πρόβλημα του Σκοτ βρισκόταν στη φαιά ουσία που κρυβόταν πίσω από το μέτωπό του. Ήξερε εκ πείρας ότι κατά κύριο λόγο οι γυναίκες έτειναν να γίνονται νευρωτικές με το βάρος τους, ωστόσο είχε διαπιστώσει τέτοιες συμπεριφορές και σε άντρες. «Εντάξει, λοιπόν, πάμε. Αποδώ.»

Ο Μπομπ τον οδήγησε σ' ένα δωμάτιο γεμάτο ράφια με βιβλία. Ένας κορνιζαρισμένος ανατομικός χάρτης κρεμόταν στον έναν τοίχο και μια σειρά πτυχία στον άλλο. Αυτό όμως που τράβηξε την προσοχή του Σκοτ ήταν το πρες παπιέ πάνω στο γραφείο, ανάμεσα στον υπολογιστή και τον εκτυπωτή. Ο Μπομπ ακολούθησε το

βλέμμα του επισκέπτη του και γέλασε. Πήρε τη νεκροκεφαλή και την πέταξε στον Σκοτ.

«Πλαστικό και όχι κόκαλο, οπότε μην ανησυχήσεις αν σου πέσει. Δώρο του πρωτότοκου εγγονού μου. Είναι δεκατριών τώρα, στην περίοδο που προσωπικά αποκαλώ Ηλικία των Κακόγουστων Δώρων. Έλα τώρα να δούμε τι έχουμε.»

Στη γωνία υπήρχε μια ζυγαριά με μια οριζόντια ατσάλινη μπάρα πάνω στην οποία μετακινούσες τα δύο βάρη, το μικρό και το μεγάλο, ωστόσο η μπάρα ισορροπήσει. Ο Έλις χτύπησε χαϊδευτικά τη ζυγαριά. «Τα μόνα πράγματα που κράτησα όταν έκλεισα το ιατρείο μου στο κέντρο ήταν ο ανατομικός χάρτης και τούτη εδώ. Είναι Seca, η καλύτερη ιατρική ζυγαριά που κατασκευάστηκε ποτέ. Δώρο της γυναίκας μου, πριν από πολλά χρόνια, και, πίστεψέ με, ποτέ κανένας δεν χαρακτήρισε τα δικά της δώρα κακόγουστα. Ή φτηνιάρικα.»

«Είναι ακριβής;»

«Ας πούμε ότι αν ζύγιζα πάνω της ένα σακί αλεύρι των δέκα κιλών και το έβγαζε εννέα, τότε θα ξαναπήγαινα στο Hannaford's και θα ζητούσα τα λεφτά μου πίσω. Καλύτερα να βγάλεις τις μπότες σου, αν θέλεις μια μέτρηση ακριβείας. Και γιατί, παρακαλώ, έφερές μαζί το μπουφάν σου;»

«Θα δεις.» Ο Σκοτ δεν έβγαλε τις μπότες του –αντίθετα, φόρεσε το μπουφάν του με την υπόκρουση ακόμη μίας συγχορδίας κουδουνισμάτων από τις τσέπες του. Τώρα, όχι απλώς ντυμένος για έξω, αλλά ντυμένος για

έξω μια μέρα πολύ πιο κρύα από τη σημερινή, ανέβηκε στη ζυγαριά. «Χτύπα αλύπητα.»

Για να λάβει υπόψη το πρόσθετο βάρος από τις μπότες και το μπουφάν, ο Μπομπ τράβηξε το αντίβαρο έως τα εκατόν δέκα κιλά, κι έπειτα άρχισε να το πηγαίνει προς τα πίσω, στην αρχή σύροντάς το κι έπειτα με απαλά σκουντήματα. Η βελόνα της μπάρας έδειξε πρώτα εκατόν εννιά, έπειτα εκατόν τέσσερα κι αμέσως μετά ενενήντα εννιά κιλά και εφτακόσια γραμμάρια, πράγμα που ο δόκτωρ Μπομπ θεωρούσε αδύνατο έως εκείνη τη στιγμή. Πολύ απλά, ο Σκοτ Κάρι φαινόταν βαρύτερος από τόσο, με ή χωρίς μπουφάν και μπότες. Μπορεί να είχε πέσει έξω στην εκτίμησή του κατά ένα δυο κιλά, όμως είχε ζυγίσει πάρα πολλούς υπέρβαρους ανθρώπους στη ζωή του για να πέσει τόσο έξω.

Η μπάρα ισορρόπησε στα ενενήντα έξι κιλά και εκατόν εξήντα γραμμάρια.

«Θα σκίσω τα πτυχία μου!» είπε ο δόκτωρ Μπομπ. «Μάλλον πρέπει να την πάω για ζυγοστάθμιση.»

«Δεν νομίζω», είπε ο Σκοτ. Κατέβηκε από τη ζυγαριά κι έχωσε τα χέρια του στις τσέπες του μπουφάν του. Τα ξανάβγαλε κρατώντας από μια χούφτα κέρματα των είκοσι πέντε σεντς. «Τα μάζευα χρόνια, μέσα σ' ένα δοχείο νυκτός-αντίκα. Όταν έφυγε η Νόρα, το δοχείο ήταν σχεδόν γεμάτο. Αυτή τη στιγμή πρέπει να έχω από δύομισι κιλά μέταλλο σε κάθε τσέπη, ίσως και περισσότερα.»

Ο Έλις δεν μίλησε. Είχε μείνει άναυδος.

«Κατάλαβες τώρα γιατί δεν ήθελα να πάω στον δόκτορα Άνταμς;» Ο Σκοτ άφησε τα κέρματα να ξαναγλιστήσουν στις τσέπες του, πράγμα που έκαναν μ' ένα χαρούμενο κουδούνισμα.

Ο Έλις ξαναβρήκε τη φωνή του. «Μισό λεπτό να βεβαιωθώ ότι το κατάλαβα –το ίδιο βάρος βγάζεις και στο σπίτι;»

«Με ακρίβεια γραμμαρίου. Η δική μου ζυγαριά είναι μια οικιακή Ozeri, ίσως όχι τόσο καλή όσο τούτη εδώ, παρ' όλα αυτά, είναι αρκετά ακριβής. Το έχω διασταυρώσει. Κοίτα τώρα αυτό. Συνήθως με βοηθάει λίγη αισθησιακή μουσική όταν γδύνομαι, όμως επειδή έχουμε γδυθεί παρέα στα αποδυτήρια του τένις κλαμπ, υποθέτω ότι αυτή τη φορά μπορώ και χωρίς.»

Ο Σκοτ έβγαλε το μπουφάν του και το κρέμασε στην πλάτη μιας καρέκλας. Έπειτα, στηρίζοντας πρώτα το ένα κι ύστερα το άλλο χέρι πάνω στο γραφείο του δόκτορα Μπομπ, έβγαλε τις μπότες του. Σειρά είχε το φανελένιο πουκάμισο. Μετά από αυτό ξεκούμπωσε τη ζώνη του, έβγαλε το μπλουτζίν του κι έμεινε φορώντας μόνο το εσώρουχο, το μπλουζάκι και τις κάλτσες του.

«Δεν έχω πρόβλημα να τα πετάξω κι αυτά», είπε, «νομίζω όμως ότι έχω βγάλει από πάνω μου αρκετό βάρος ώστε να σου δώσω να καταλάβεις τι ακριβώς θέλω να πω. Γιατί, βλέπεις, αυτό είναι που με τρώμαξε. Το θέμα με τα ρούχα. Γι' αυτό ήθελα να μιλήσω σ' έναν φίλο που ξέρω ότι θα κρατήσει το στόμα του κλειστό

και όχι στον κανονικό γιατρό μου.» Ο Σκοτ έδειξε τα ρούχα και τις μπότες στο πάτωμα κι έπειτα το μπουφάν του που κρεμόταν στην καρέκλα, με τις τσέπες του να σακουλιάζουν από το βάρος των κερμάτων. «Πόσο θα έλεγες ότι ζυγίζουν αυτά;»

«Μαζί με τα κέρματα; Τουλάχιστον έξι εξήμισι κιλά. Μπορεί και οχτώ. Θέλεις να τα ζυγίσουμε;»

«Όχι», είπε ο Σκοτ.

Ξανανέβηκε στη ζυγαριά. Δεν υπήρχε λόγος να μετακινήσουν τα βάρη. Η μπάρα ισορρόπησε στα ενενήντα έξι κιλά και εκατόν εξήντα γραμμάρια.

Ο Σκοτ ντύθηκε και επέστρεψε στο καθιστικό. Ο δόκτωρ Μπομπ έβαλε να πιουν από ένα σφηνάκι Woodford Reserve και μολονότι ήταν μόλις δέκα το πρωί, ο Σκοτ δεν το αρνήθηκε. Ήπια το δικό του μονορούφι, νιώθοντας το ουίσκι ν' ανάβει μια λυτρωτική φωτιά στο στομάχι του. Ο Έλις ήπια πρώτα δύο μικρές γουλιές, λες και δοκίμαζε την ποιότητα, κι έπειτα κατέβασε μονορούφι το υπόλοιπο. «Είναι αδύνατον, ξέρεις», είπε καθώς άφηνε το άδειο ποτήρι στο τραπεζάκι δίπλα στον καναπέ.

Ο Σκοτ κατένευσε. «Άλλος ένας λόγος που δεν ήθελα να μιλήσω στον δόκτορα Άνταμς.»

«Επειδή θα κατέγραφε το περιστατικό στο σύστημα», είπε ο Έλις. «Στα ιατρικά αρχεία. Και ναι, σίγουρα θα επέμενε να κάνεις κι άλλες εξετάσεις για να

διερευνήσει τη φύση και τα αίτια του προβλήματός σου.»

Αν και δεν το είπε, ο Σκοτ σκέφτηκε ότι αυτό το επέμενε ίσως ήταν υπερβολικά ήπιο ως χαρακτηρισμός. Μάλλον ο Άνταμς θα φρόντιζε να τον πάρουν σηκωτό και να τον χώσουν στο νοσοκομείο, κι αυτή ακριβώς ήταν η εικόνα που είχε σχηματιστεί στο μυαλό του όταν πήγε να τον δει στο ιατρείο του. Τότε ήταν που αποφάσισε να κρατήσει το στόμα του κλειστό και να μιλήσει στον φίλο του, τον συνταξιούχο δόκτορα Μπομπ.

«Φαίνεσαι γύρω στα εκατόν δέκα», είπε ο Έλις. «Έτσι αισθάνεσαι;»

«Όχι ακριβώς. Όταν ζύγιζα εκατόν δέκα, ένιωθα λιγάκι... εεε... *μπατάλης*. Ξέρω ότι δεν υπάρχει τέτοιος ιατρικός όρος, αλλά δεν έχω καλύτερη λέξη για να το περιγράψω.»

«Μια χαρά τη βρίσκω τη λέξη», είπε ο Έλις, «κι ας μην υπάρχει στο ιατρικό λεξικό.»

«Δεν ήταν μόνο τα περιττά κιλά, αν και ήξερα ότι ήμουν υπέρβαρος. Ήταν αυτό, και η ηλικία, και...»

«Το διαζύγιο;» ρώτησε ο Έλις σε ήπιο τόνο, με τον χαρακτηριστικό του τρόπο.

Ο Σκοτ αναστέναξε. «Ναι, βέβαια, κι αυτό. Σίγουρα έριξε μια σκιά στη ζωή μου. Είναι καλύτερα τώρα, *είμαι* καλύτερα, η σκιά όμως εξακολουθεί να υπάρχει. Δεν μπορώ να το αρνηθώ. Οργανικά ωστόσο δεν αισθάνθηκα ούτε για μία στιγμή άσχημα. Γυμναζόμουν λίγο τρεις φορές την εβδομάδα και ποτέ δεν λαχάνιαζα πριν

Το Καστλ Ροκ είναι μικρή πόλη και τα νέα κυκλοφορούν γρήγορα. Έτσι, ο Σκοτ Κάρι εξομολογείται την αλλόκοτη κατάστασή του μόνο στον φίλο του, τον συνταξιούχο γιατρό Μπομπ Έλις: χάνει διαρκώς βάρος αλλά η ζυγαριά δείχνει το ίδιο, είτε φοράει τα ρούχα του είτε όχι.

Ο Σκοτ βρίσκεται επίσης σε διαμάχη με τις δύο νέες του γειτόνισσες, την Ντίρντρι και τη σύζυγό της Μίσι. Καθώς το ζευγάρι ετοιμάζεται να ανοίξει ένα νέο εστιατόριο, κάτι το οποίο οι κάτοικοι του Καστλ Ροκ δεν εγκρίνουν καθόλου, ο Σκοτ συνειδητοποιεί τις προκαταλήψεις που αντιμετωπίζουν –όπως και ο ίδιος άλλωστε, για το δικό του πρόβλημα– και αποφασίζει να τις υποστηρίξει.

Η μυστηριώδης πάθηση του Σκοτ, σε συνδυασμό με απρόσμενες συμμαχίες, ωθούν τους κατοίκους που έως τώρα δηλητηρίαζαν με τη συμπεριφορά τους τη ζωή των άλλων –αλλά και τη δική τους– να αποκαλύψουν τον καλύτερο εαυτό τους.

«Ένα διήγημα για έναν συνθησιμένο άνθρωπο που αντιμετωπίζει μια εξωπραγματική κατάσταση, η οποία τον κάνει να εξυψωθεί πάνω από τα μίση και τα πάθη, και να ζήσει διακριτικά και με αξιοπρέπεια. Μια ιστορία για την υποδειγματική συμπεριφορά, αλλά και για τις εντάσεις που επιλύονται από ενήλικες οι οποίοι έχουν τη δύναμη να ξεπεράσουν τις στενόμυαλες πεποιθήσεις τους.

–The Washington Post

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΚΛΕΙΔΑΡΙΘΜΟΣ

Διοσκού 4, Σταθμός Λαρίσης, 10440 ΑΘΗΝΑ, Τηλ. 210-5237635
info@klidarithmos.gr www.klidarithmos.gr
www.facebook.com/klidarithmos.gr

ISBN 978-960-461-902-3

9 789604 619023